

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

24. září 2020*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Evropský trh s podzemními a podmořskými silovými kabely – Rozdělení trhu v rámci projektů – Jediné a trvajících protiprávní jednání – Nástupnictví právních entit – Přičitatelnost protiprávního jednání – Zásada rovného zacházení – Zkreslení důkazů – Nařízení (ES) č. 1/2003 – Článek 20 – Vyšetřovací pravomoci Evropské komise v oblasti kartelových dohod – Pravomoc kopírovat údaje bez předchozího přezkumu a následně je zkoumat v prostorách Komise – Pokuty“

Ve věci C-601/18 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 24. září 2018,

Prysmian SpA, se sídlem v Milánu (Itálie),

Prysmian Cavi e Sistemi Srl, se sídlem v Milánu,

původně zastoupené C. Tesaurem a L. Armati, avvocati, poté C. Firthem, solicitor a C. Griesenbach, solicitor,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Evropská komise, zastoupená F. Castilla Contreras, C. Sjödin a T. Vecchi jakož i P. Rossim, jako zmocněncem,

žalovaná v prvním stupni,

The Goldman Sachs Group Inc., se sídlem v New Yorku (Spojené státy), zastoupená J. Koponenem, advokátem, jakož i A. Mangiaracina, avvocatessa,

Pirelli & C. SpA, se sídlem v Milánu, zastoupená G. Rizza a M. Siragusa, avvocati,

vedlejší účastnice řízení v první stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, P. G. Xuereb (zpravodaj), T. von Danwitz, soudci,

generální advokát: J. Kokott,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: M. Longar, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. října 2019,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnosti Prysmian SpA a Prysmian Cavi e Sistemi Srl domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. července 2018, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi v. Komise (T-475/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:448), kterým Tribunál zamítl jejich žaloby směřující jednak ke zrušení rozhodnutí Komise C(2014) 2139 final ze dne 2. dubna 2014 v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (Věc AT.39610 – Silové kabely) (dále jen „sporné rozhodnutí“) v rozsahu, v němž se jich toto rozhodnutí týká, a jednak ke snížení pokut, které jim byly sporným rozhodnutím uloženy.

Právní rámec

- 2 Článek 20 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), nadepsaný „Kontrolní pravomoci Komise“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;
- d) pečeti kterékoli podnikatelské prostory a účetní knihy nebo záznamy po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu;
- e) žádat každého zástupce nebo zaměstnance podniku nebo sdružení podniků o vysvětlení skutečností nebo dokumentů týkajících se předmětu a účelu kontroly a zaznamenávat odpovědi.

[...]

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

[...]“

3 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Kontrola v jiných prostorách“, stanoví:

„1. Pokud existuje důvodné podezření, že účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s předmětem kontroly, které mohou mít význam pro dokázání závažného porušení článků [101] nebo [102 SFEU], jsou uchovávány v jakýchkoli jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích, včetně bytů ředitelů, vedoucích pracovníků a dalších zaměstnanců dotyčných podniků a sdružení podniků, může Komise svým rozhodnutím nařídit provedení kontroly v těchto jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích.

[...]

4. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocnění Komisí provést kontrolu nařízenou podle odstavce 1 tohoto článku mají pravomoci uvedené v čl. 20 odst. 2 písm. a), b) a c). [...]"

4 Článek 23 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení stanoví:

„2. „Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

a) se dopouštějí jednání v rozporu s články [101] nebo [102 SFEU]

[...]

3. Při stanovování výše pokuty se přihlíží k závažnosti a k délce trvání protiprávního jednání.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 5 Skutečnosti předcházející sporu, které jsou uvedeny v bodech 1 až 20, 39 až 44 a 131 napadeného rozsudku, lze pro účely tohoto řízení shrnout následovně.
- 6 Navrhovatelky, Prysmian S.p.A. a Prysmian Cavi e Sistemi Srl (dále jen „PrysmianCS“), jsou dvě italské společnosti, které společně tvořily skupinu Prysmian. Druhá z těchto společností, jejímž 100% vlastníkem je první společnost, je světovým hráčem v odvětví podzemních a podmořských silových kabelů.
- 7 V období od 18. února 1999 do 28. července 2005 byla Pirelli & C. SpA (dále jen „Pirelli“), dříve Pirelli SpA, italská společnost, mateřskou společností Pirelli Cavi e Sistemi SpA (dále jen „PirelliCS“), poté Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA (dále jen „PirelliCSE“), které působily v odvětví podmořských a podzemních silových kabelů. Dne 28. července 2005 převedla společnost Pirelli tuto poslední uvedenou společnost na dceřinou společnost americké společnosti The Goldman Sachs Group, Inc. (dále jen „Goldman Sachs“). V návaznosti na tento převod se PirelliCSE stala společností Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl (dále jen „PrysmianCSE“) a poté PrysmianCS.
- 8 Dopisem ze dne 17. října 2008 poskytla ABB AB, společnost se sídlem ve Švédsku, Evropské komisi v rámci žádosti o ochranu před pokutami ve smyslu oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17) řadu prohlášení a dokumentů týkajících se restriktivních obchodních praktik v tomto odvětví.
- 9 Komise následně provedla šetření.
- 10 Ve středu 28. ledna 2009 navštívili inspektoři Komise (dále jen „inspektoři“) v doprovodu se zástupcem italského orgánu pro hospodářskou soutěž prostory navrhovatelek v Miláně (Itálie), aby provedli kontrolu podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 (dále jen „dotčená kontrola“) na základě rozhodnutí ze

dne 9. ledna 2009, kterým se společnosti Prysmian, jakož i podnikům, které tato společnost přímo či nepřímo kontroluje, nařizuje, aby se takové kontrole podřídily (dále jen „rozhodnutí o kontrole“). Podle článku 1 druhého pododstavce tohoto rozhodnutí „k [dotčené] kontrole může dojít ve všech prostorách, které podnik nebo jeho dceřiné společnosti řídí, a zejména v kancelářích nacházejících se na následující adrese: Viale Scarca 222, 20126 Milán, Itálie“. Poté, co inspektoři toto rozhodnutí oznámili navrhovatelkám a zaslali jim vysvětlení týkající se kontrol, zkontrolovali počítače pěti zaměstnanců za přítomnosti zástupců a advokátů navrhovatele.

- 11 Druhý den dotčené kontroly, tedy ve čtvrtek 29. ledna 2009, inspektoři informovali navrhovatelky, že kontrola bude trvat déle, než původně předpokládané tři dny. Navrhovatelky prohlásily, že jsou připraveny buďto umožnit přístup do svých prostor během víkendu, nebo zajistit jejich zapečetění, aby dotčená kontrola mohla pokračovat následující týden. Třetí den kontroly, v pátek 30. ledna 2009, se však inspektoři rozhodli pořídit přesné kopie pevných disků počítačů tří z pěti zaměstnanců, na které se kontrola původně vztahovala (dále jen „dotčené počítače“), aby na nich obsažené informace přezkoumali v kancelářích Komise v Bruselu (Belgie).
- 12 Navrhovatelky poukázaly na to, že metoda kontroly navržená ze strany inspektorů byla protiprávní. Poté, co inspektoři navrhovatelky informovali o tom, že veškeré námitky proti navrhovanému postupu kontroly budou považovány za „nespolupracování“, se navrhovatelky tomuto postupu podrobily, ale vyhradily si právo zpochybnit jeho legalitu před soudem.
- 13 Inspektoři následně poříдили přesné kopie pevných disků dotčených počítačů. Přesné kopie pevných disků dvou počítačů byly uloženy na elektronický nosič dat. Přesná kopie pevného disku třetího počítače byla uložena na pevném disku počítače Komise. Pevný disk tohoto počítače a elektronický nosič dotčených údajů byly vloženy do zapečetěných obálek, které inspektoři odvezli do Bruselu.
- 14 Dne 26. února 2009 byly zapečetěné obálky uvedené v předchozím bodě otevřeny za přítomnosti advokátů navrhovatelek v kancelářích Komise. Inspektoři zkoumali přesné kopie obsažené v těchto obálkách a poříдили papírové kopie dokumentů, které považovali za relevantní pro šetření. Druhou papírovou kopii a seznam těchto dokumentů předali advokátům navrhovatelek. Tyto operace pokračovaly dne 27. února 2009 a skončily dne 2. března 2009. Kancelář, v níž tyto operace probíhaly, byla na konci každého pracovního dne zapečetěna za přítomnosti advokátů navrhovatelek a následující den v jejich přítomnosti opět otevřena. Na konci těchto operací smazala Komise za přítomnosti zástupců navrhovatelek přesné kopie pevných disků, které poříдила.
- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. dubna 2009 a zapsaným do rejstříku pod číslem T-140/09 podaly navrhovatelky žalobu směřující zejména k tomu, aby Tribunál zrušil rozhodnutí o kontrole a prohlásil za protiprávní rozhodnutí Komise pořídit přesné kopie pevných disků dotčených počítačů za účelem jejich následné kontroly v jejích kancelářích v Bruselu.
- 16 Rozsudkem ze dne 14. listopadu 2012, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia v. Komise (T-140/09, nezveřejněný, EU:T:2012:597), Tribunál částečně zrušil rozhodnutí o kontrole v rozsahu, v němž se týkalo jiných silových kabelů, než podmořských a podzemních silových kabelů vysokého napětí a materiálu souvisejícího s těmito jinými kabely, a ve zbývající části žalobu zamítl.
- 17 V této souvislosti Komise v článku 1 sporného rozhodnutí konstatovala, že se navrhovatelky a 24 dalších společností, včetně společností Nexans France SAS a Silec Cable SAS, dvou francouzských společností, účastnily kartelové dohody (dále jen „kartelová dohoda“), která představuje jediné a trvající protiprávní jednání v rozporu s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/53, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“) v odvětví podmořských a podzemních silových kabelů (velmi) vysokého napětí (dále jen „dotčené protiprávní jednání“).

- 18 Komise měla v uvedeném rozhodnutí za to, že kartelová dohoda má dvě hlavní konfigurace, jež tvoří složený celek, a to
- konfiguraci, která sdružovala evropské podniky, zpravidla označované jako „členové R“, japonské podniky označované jako „členové A“, a jihokorejské podniky označované jako „členové K“, přičemž tato konfigurace umožňovala dosáhnout cíle rozdělit si území a zákazníky mezi evropské, japonské a jihokorejské výrobce (dále jen „konfigurace A/R“). Toto rozdělení se uskutečňovalo podle dohody o „domovském území“, podle níž se japonští a jihokorejští výrobci zdrželi konkurenčních projektů na „domovském území“ evropských výrobců, přičemž evropští výrobci se zavázali zůstat mimo trhy Japonska a Jižní Koreje. K tomuto rozdělení se připojilo přidělování projektů na „územích vývozu“, tedy ve zbytku světa, s výjimkou zejména Spojených států;
 - konfiguraci, která spočívala v rozdělení si území a zákazníků evropskými výrobci, pokud jde o projekty realizované uvnitř evropského „domovského území“ nebo přidělené evropským výrobcům (dále jen „evropská konfigurace“).
- 19 Podle sporného rozhodnutí se společnost PrysmianCS účastnila kartelové dohody od 18. února 1999 do 28. ledna 2009. Odpovědnost společnosti Pirelli byla shledána v podstatě z důvodu, že jako mateřská společnost vykonávala na společnost PirelliCSE rozhodující vliv až do 28. července 2005. Společnost Prysmian byla za dotčené protiprávní jednání shledána odpovědnou jako mateřská společnost společnosti PrysmianCS v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009. Kromě toho shledala Komise odpovědnou za dotčené protiprávní jednání a za totéž období Goldman Sachs vzhledem k jejím vazbám se společnostmi Prysmian a nepřímo PrysmianCSE.
- 20 Pro účely výpočtu výše pokut Komise použila čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 a metodologii uvedenou v pokynech pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2).
- 21 Zaprvé, pokud jde o základní částku uvedených pokut, Komise určila hodnotu tržeb, kterou je třeba vzít v úvahu. Dále stanovila poměrný podíl této hodnoty tržeb odrážející závažnost dotčeného protiprávního jednání. V tomto ohledu měla Komise za to, že toto protiprávní jednání bylo z povahy samé jedním z nejzávažnějších omezení hospodářské soutěže, což odůvodňovalo koeficient závažnosti ve výši 15 %. Tento orgán mimoto zvýšil uvedený koeficient o 2 % u všech osob, jimž bylo sporné rozhodnutí určeno, a to z důvodu kumulovaného podílu na trhu a téměř celosvětového zeměpisného rozsahu kartelové dohody, která pokrývala zvláště celé území Evropského hospodářského prostoru (EHP).
- 22 Komise dále měla zejména za to, že jednání evropských podniků bylo pro hospodářskou soutěž škodlivější než jednání ostatních podniků, jelikož kromě jejich účasti na konfiguraci A/R si evropské podniky mezi sebou rozdělovaly projekty se silovými kabely v rámci evropské konfigurace. Z tohoto důvodu Komise stanovila procentuální podíl hodnoty tržeb, které je třeba zohlednit z titulu závažnosti protiprávního jednání, na 19 % pro evropské podniky a 17 % pro ostatní podniky. Takto určená základní částka činila v případě společnosti PrysmianCS 104 613 000 eur.
- 23 Zadruhé, pokud jde o úpravu základní částky pokut, Komise ve vztahu k navrhovatelkám nekonstatovala přitěžující ani polehčující okolnosti.
- 24 Podle čl. 2 písm. f) a g) sporného rozhodnutí uložila Komise společnosti PrysmianCS společně a nerozdílně se společností Pirelli pokutu ve výši 67 310 000 eur za období od 18. února 1999 do 28. července 2005 a společnosti PrysmianCS pokutu ve výši 37 303 000 eur společně a nerozdílně se společnostmi Prysmian a Goldman Sachs za období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. června 2014 podaly navrhovatelky žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich toto rozhodnutí týkalo, a na snížení výše pokut, které jim byly uloženy.
- 26 Dvěma usneseními ze dne 25. června 2015 povolil Tribunál v této věci vedlejší účastenství společnosti Pirelli na podporu návrhových žádání Komise a společnosti Goldman Sachs na podporu návrhových žádání navrhovatelek.
- 27 Navrhovatelky vznesly na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení sporného rozhodnutí před Tribunálem devět žalobních důvodů, z nichž zvláště první žalobní důvod vycházel z protiprávní povahy dotčené kontroly, čtvrtý žalobní důvod z nesprávného přičtení odpovědnosti společnosti PrysmianCS za období před 27. listopadem 2001, šestý žalobní důvod z nedostatečnosti důkazů o porušení článku 101 SFEU, sedmý žalobní důvod z nesprávného určení doby trvání dotčeného protiprávního jednání a druhá část osmého žalobního důvodu vycházela z porušení zásady rovného zacházení při výpočtu uložených pokut. Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke snížení výše pokut, které jim byly uloženy, se navrhovatelky kromě pochybení Komise uvedených v návrhu na zrušení sporného rozhodnutí dovolávaly i nadměrné délky správního řízení.
- 28 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.
- 29 Pokud jde o první žalobní důvod navrhovatelek, Tribunál měl zaprvé za to, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, z čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 nevyplývá, že se pravomoc Komise kopírovat nebo získávat kopie nebo výpisy z účetních knih a obchodních záznamů kontrolovaného podniku omezuje na účetní knihy a obchodní záznamy, které již byly zkontrolovány. Takový výklad by ostatně mohl ohrozit užitečný účinek čl. 20 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení v rozsahu, v němž za určitých okolností může kontrola účetních knih a obchodních záznamů kontrolovaného podniku vyžadovat, jako v projednávaném případě, předběžné pořízení kopií uvedených účetních knih nebo obchodních záznamů nebo může být takovým předběžným pořízením zjednodušena. Jelikož je podle Tribunálu pořizování přesných kopií pevných disků dotčených počítačů součástí provozování počítačového forenzního softwaru, jež Komise používá k tomu, aby v údajích obsažených v těchto počítačích mohla prostřednictvím klíčových slov vyhledávat informace relevantní pro šetření, je pořizování těchto kopií součástí pravomocí stanovených v čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003.
- 30 Zadruhé Tribunál konstatoval, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, inspektoři rovnou nezaložili do vyšetřovacího spisu dokumenty obsažené v přesných kopiích pevných disků dotčených počítačů, aniž předtím ověřili jejich relevanci vzhledem k předmětu kontroly.
- 31 Zatřetí Tribunál rozhodl, že čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 nestanoví, že kontrola účetních knih a obchodních záznamů podniků podléhajících kontrole se provádí výhradně v jejich prostorách, pokud jako v projednávaném případě nemohla být uvedena kontrola dokončena v původně stanovené lhůtě. Uvedené ustanovení pouze zavazuje Komisi k tomu, aby při kontrole dokumentů prováděné v jejich prostorách dodržovala tytéž záruky vůči kontrolovaným podnikům, jaké je povinna dodržovat při kontrole na místě, k čemuž v projednávaném případě došlo.
- 32 Začtvrté Komise ani nepřekročila působnost rozhodnutí o kontrole, jelikož toto rozhodnutí nevyklučovalo možnost Komise pokračovat v kontrole v jejích prostorách v Bruselu a navrhovatelky netvrdily, že délka dotčené kontroly překročila přiměřenou lhůtu.
- 33 Pokud jde o čtvrtý žalobní důvod navrhovatelek, Tribunál rozhodl, že Komise měla právem za to, že odpovědnost společnosti PirelliCS vyplývající z protiprávního jednání až do 27. listopadu 2001 přešla na společnost PirelliCSE na základě zásady hospodářské návaznosti, a že tato odpovědnost tedy

přísluší společnosti PrysmianCS. Pokud jde o argument navrhovatelek založený na porušení zásady rovného zacházení, Tribunál měl za to, že tato zásada musí být v souladu se zásadou legality, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby. Podle Tribunálu z toho vyplývalo, že i za předpokladu, že by se Komise dopustila případné protiprávnosti tím, že nezohlednila odpovědnost Nexans France a Silec Cable na základě zásady hospodářské návaznosti, taková případná protiprávnost, která Tribunálu nebyla předložena v rámci žaloby podané navrhovatelkami, by jej v žádném případě nemohla vést ke konstatování diskriminace, a tedy protiprávnosti ve vztahu k posledně uvedeným.

- 34 Pokud jde o šestý žalobní důvod navrhovatelek, Tribunál rozhodl, že navrhovatelky neprokázaly, že Komise platně neprokázala porušení článku 101 SFEU.
- 35 Pokud jde o sedmý žalobní důvod navrhovatelek, Tribunál rozhodl, že se Komise nedopustila pochybení, když měla za to, že dotčené protiprávní jednání začalo na schůzce dne 18. února 1999.
- 36 Pokud jde o druhou část osmého žalobního důvodu navrhovatelek, Tribunál rozhodl, že skutečnost, že, jak tvrdily navrhovatelky, byla účast japonských podniků na dotčeném protiprávním jednání podobná účasti evropských podniků, pokud jde o evropskou konfiguraci kartelové dohody, i kdyby byla prokázána, nemůže zpochybnit závěr Komise, podle kterého rozdělování projektů v rámci EHP představuje další skutečnost, která by měla být sankcionována zvýšením koeficientu závažnosti. Mimoto argument navrhovatelek, podle kterého se Komise v tomto ohledu dopustila nesprávného posouzení, nemá vliv, pokud jde o existenci porušení zásady rovného zacházení ve vztahu k navrhovatelkám. I když by totiž takový argument, za předpokladu, že by byl opodstatněný, mohl odůvodnit zvýšení pokuty uložené japonským podnikům, zásada rovného zacházení nemůže založit nárok na nediskriminační uplatňování protiprávního zacházení.
- 37 Konečně Tribunál zamítl návrh navrhovatelek na snížení pokut, které jim byly uloženy.

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

- 38 Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek;
 - vyhověl jejich návrhovým žádáním uplatněným v řízení v prvním stupni a
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 39 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
- kasační opravný prostředek zamítl a
 - uložil navrhovatelkám náhradu nákladů tohoto řízení.
- 40 Společnost Pirelli navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zamítl druhý důvod navrhovatelek;
 - potvrdil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl čtvrtý žalobní důvod uplatněný navrhovatelkami v prvním stupni, a
 - uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení, které vynaložila.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 41 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelky vznáší pět důvodů kasačního opravného prostředku. První důvod vychází z porušení čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Druhý důvod vychází z porušení zásad osobní odpovědnosti, právní jistoty a rovného zacházení, jakož i z povinnosti uvést odůvodnění. Třetí důvod vychází ze zjevného pochybení, kterého se Tribunál dopustil tím, že kvalifikoval dotčené protiprávní jednání jako jediné a trvající protiprávní jednání. Čtvrtý důvod vychází z právních pochybení při posuzování vymezení doby trvání protiprávního jednání. Pátý důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení, pokud jde o stanovení koeficientu závažnosti.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 42 Navrhovatelky v rámci svého prvního důvodu týkajícího se bodů 50 až 53, 58, 60 a 62 až 68 napadeného rozsudku tvrdí, že je napadený rozsudek stížen právními pochybeními při výkladu čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž Tribunál potvrdil, že Komise byla oprávněna jednak pořídit přesné kopie pevných disků dotčených počítačů, aniž předtím zkoumala povahu dokumentů, které se na těchto pevných discích nacházely a jejich relevanci pro dotčenou kontrolu a jednak pokračovat v této kontrole ve svých prostorách v Bruselu.
- 43 Pokud jde o pořizování přesných kopií pevných disků, ze znění čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003 vyplývá, že když Komise vstoupí do prostor podniku, měla by nejprve zkontrolovat obchodní záznamy, aby posoudila jejich relevanci pro šetření, a teprve po provedení takové kontroly může pořizovat kopie „těchto knih nebo záznamů“, tedy dokumentů, které zkontrolovala.
- 44 Navíc nařízení č. 1/2003 upřesňuje, že Komise může kontrolovat a kopírovat pouze účetní knihy a obchodní záznamy. I když počítače vedoucích pracovníků podniku mohou být kvalifikovány jako „obchodní“, nemusí tomu tak nutně být u všech souborů, dat a softwarů obsažených v těchto počítačích. Komise tudíž tím, že pořídila přesné kopie pevných disků dotčených počítačů, nevyhnutelně okopírovala rovněž soubory a údaje osobní povahy, čímž zjevně porušila čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003.
- 45 Vysvětlivka ke kontrolám uvedená v bodě 10 tohoto rozsudku není dostatečným právním základem pro odůvodnění takové praxe. V souladu se zásadou legality by se každý postup zahrnující kopírování souborů údajů měl řídit aktem unijního normotvůrce nebo přinejmenším aktem přijatým Komisí na základě pravomocí výslovně svěřených tímto normotvůrcem.
- 46 Totéž platí pro místo, kde je Komise oprávněna provádět kontrolu. Zeměpisný rozsah kontrolních pravomocí, které jsou Komisi svěřeny článkem 20 nařízení č. 1/2003, je jasně omezen na prostory dotčených podniků, jak prokazuje znění čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení. Kromě toho z článku 21 uvedeného nařízení vyplývá, že Komise může vykonávat své kontrolní pravomoci v jiných prostorách pouze výjimečně, pokud to akt unijního práva výslovně povoluje. V projednávaném případě tedy čl. 20 odst. 1 téhož nařízení a rozhodnutí o kontrole, které převzalo jeho obsah, Komisi zakazovaly pokračovat v dotčené kontrole v jejích prostorách v Bruselu. V důsledku toho je výklad článku 20 nařízení č. 1/2003 provedený Tribunálem v rozporu s působností tohoto nařízení a se zásadami legality a právní jistoty.
- 47 Skutečnost, že zkoumání dokumentů v prostorách Komise v Bruselu podléhá stejným zárukám, jako jsou záruky, které musí tento orgán dodržovat při kontrole na místě, nepochybně porušuje nařízení č. 1/2003, kterého se Komise dopustila tím, že v dotčené kontrole pokračovala ve svých prostorách v Bruselu.

48 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný, jelikož jen opakuje argumenty již předložené v řízení v prvním stupni a směřuje k tomu, aby Soudní dvůr znovu přezkoumal argumenty, které navrhovatelky předložily Tribunálu. Podpůrně Komise tvrdí, že je tento důvod irelevantní, nebo přinejmenším neopodstatněný, neboť vychází z neúplného čtení napadeného rozsudku, které nezohledňuje hlavní konstatování Tribunálu uvedená v bodech 50 a 56 tohoto rozsudku.

Závěry Soudního dvora

49 Pokud jde o přípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že navrhovatelky v rámci tohoto důvodu zpochybňují výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 podaný Tribunálem. Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky zkoumané v prvním stupni znovu projednány v řízení o kasačním opravném prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl svůj kasační opravný prostředek takto opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku částečně smysl (rozsudek ze dne 16. ledna 2019, Komise v. United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, bod 15 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

50 Pokud jde o věc samou, je třeba bez dalšího uvést, že navrhovatelky zjevně nezpochybňují zjištění Tribunálu uvedená v bodech 50 a 56 napadeného rozsudku. Podle těchto zjištění představovalo pořízení přesné kopie pevných disků dotčených počítačů v rámci použití počítačového forenzního softwaru Komise v podstatě přechodnou etapu, která měla inspektorům umožnit vyhledat dokumenty relevantní pro dotčenou kontrolu. Dále z uvedených zjištění vyplývá, že Komise v projednávaném případě nezaložila dokumenty obsažené v těchto přesných kopiích rovnou do vyšetřovacího spisu, aniž předtím ověřila jejich relevanci z hlediska předmětu této kontroly. Nicméně skutečnost, že navrhovatelky nezpochybňují toto zjištění Tribunálu, neznamená na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, že první důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní, pokud jde o argumenty navrhovatelek směřující proti odůvodnění napadeného rozsudku, podle kterého byla Komise oprávněna pořizovat přesné kopie pevných disků dotčených počítačů. Uvedená zjištění totiž sama o sobě nestačí k prokázání, že Komise měla pravomoc takové kopie pořádit.

51 Je tedy nezbytné přezkoumat, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že čl. 20 odst. 2 písm. b) nebo c) nařízení č. 1/2003 přiznává Komisi pravomoc pořádit takové přesné kopie a pokračovat v kontrole v jejích prostorách v Bruselu.

52 Zaprvé, pokud jde o přípravu přesných kopií pevných disků dotčených počítačů, je třeba uvést, že jak ze znění čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003, tak z jeho kontextu vyplývá, že unijní normotvůrce tím, že na základě tohoto ustanovení povolil Komisi, aby „kopírovala nebo získala“ v jakékoli formě kopie nebo výpisy z účetních knih a ostatních obchodních záznamů uvedených v čl. 20 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení, měl na mysli důkazy, které je Komise oprávněna pořizovat, aby je založila do spisu a případně je použila v rámci řízení o uložení sankce za jednání porušující unijní právo hospodářské soutěže. Musí se tedy jednat o dokumenty, na které se vztahuje předmět kontroly, což předpokládá, že Komise předtím ověřila, že tomu tak je (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 58).

53 Z toho vyplývá, že Tribunál nemohl vycházet z čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003, aby rozhodl, že Komise byla oprávněna pořádit přesné kopie pevných disků dotčených počítačů.

- 54 Právním základem pro pořízení takových kopií je nicméně čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, na který Tribunál rovněž odkazuje a který opravňuje Komisi kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy podniku nebo sdružení podniků podléhajícího kontrole, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 60).
- 55 Je totiž třeba zaprvé uvést, že unijní zákonodárce tím, že v tomto ohledu pouze přiznal Komisi oprávnění provést takovou kontrolu, aniž takto přiznanou pravomoc Komise podrobněji specifikoval, poskytl tomuto orgánu určitý prostor pro uvážení, pokud jde o konkrétní způsoby kontroly, kterou může provést.
- 56 Komise se tedy může podle okolností rozhodnout provést kontrolu údajů obsažených na elektronickém nosiči dat podniku podléhajícího kontrole nikoli na základě originálu, ale na základě kopie těchto údajů. O tytéž údaje kontrolované Komisí se totiž jedná jak v případě, kdy Komise zkoumá původní údaje, tak v případě, kdy analyzuje kopii těchto údajů.
- 57 Právo Komise pořídit přesnou kopii pevného disku počítače jakožto dílčí etapa v rámci přezkumu údajů obsažených na tomto nosiči tak nepředstavuje dodatečnou výsadu přiznanou Komisi, nýbrž je součástí kontrolní pravomoci, kterou tomuto orgánu přiznává čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, jak správně konstatoval Tribunál v bodě 53 napadeného rozsudku.
- 58 Zadruhé, i když z ustálené judikatury vyplývá, že vyšetřovací pravomoci, kterými je Komise nadána v oblasti hospodářské soutěže, jsou jasně vymezeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 31 a citovaná judikatura), neznamená to však, že ustanovení, která uvedenému orgánu přiznávají vyšetřovací pravomoci, musí být vykládána restriktivně, přestože je z tohoto hlediska třeba dbát na to, aby uvedené pravomoci nenarušovaly práva dotčených podniků. Tato práva jsou přitom zaručena, pokud Komise jako v projednávané věci předtím, než založí do spisu dokumenty považované v tomto ohledu za relevantní a vymaže ostatní okopírované údaje, zkopíruje údaje, sice bez předchozího přezkumu, ale následně za důsledného dodržování práva dotčeného podniku na obhajobu ověří, zda jsou tyto údaje relevantní pro předmět kontroly.
- 59 Právo Komise pořizovat takové kopie se tudíž nedotýká ani procesních záruk stanovených nařízením č. 1/2003 ani jiných práv podniku podléhajícího kontrole za podmínky, že Komise po doplnění svého přezkumu vloží do spisu pouze dokumenty, které jsou relevantní z hlediska předmětu kontroly. Jak Tribunál konstatoval v bodě 56 napadeného rozsudku, v projednávané věci tomu tak bylo.
- 60 Zatřetí, jak vyplývá ze skutkových zjištění Tribunálu v bodě 49 napadeného rozsudku, Komise používá počítačový forenzní software, jenž vyžaduje předběžnou fázi nazvanou „indexace“, jež je obecně časově náročná. Totéž platí pro následující etapu tohoto postupu zpracování informací, během níž Komise tyto údaje zkoumá, jak ostatně prokazují skutkové okolnosti projednávané věci. Je tedy v zájmu nejen Komise, ale také dotčeného podniku, aby tento orgán při provádění své kontroly vycházel z kopie těchto údajů, čímž se tomuto podniku umožní, jakmile byla tato kopie pořízena, pokračovat v používání původních údajů, jakož i nosičů, na kterých se tyto údaje nacházejí, a sníží se tím zásah do fungování tohoto podniku způsobený kontrolou provedenou Komisí.
- 61 Za těchto podmínek musí být argumenty navrhovatelek týkající se přípravy přesných kopií pevných disků dotčených počítačů a založené na znění čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003 a na obecné systematice čl. 20 odst. 2 tohoto nařízení zamítnuty.
- 62 Zadruhé, pokud jde o rozhodnutí Komise pokračovat v přezkumu přesných kopií pevných disků dotčených počítačů v jejích prostorách v Bruselu, je třeba uvést, že jak ze znění, tak ze systematiky článku 20 nařízení č. 1/2003 jasně vyplývá, že kontrola musí být zahájena a musí v zásadě pokračovat, jak uvádí čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení, „[u] podniků a sdružení podniků“, a že z tohoto

důvodu čl. 20 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení opravňuje Komisi ke vstupu „do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků“ těchto podniků a sdružení podniků a dále čl. 20 odst. 3 téhož nařízení ukládá Komisi „včas před uskutečněním kontroly zaslat oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést“. Rovněž z tohoto důvodu ukládalo rozhodnutí o kontrole v projednávané věci společnosti Prysmian, aby se podřídila kontrole „ve všech [jejích] prostorách“ a prostorách jejích dceřiných společností.

- 63 Jak však Tribunál právem uvedl v bodě 58 napadeného rozsudku, čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 nestanoví, jak tvrdí navrhovatelky, že kontrola účetních knih a obchodních záznamů podniků podléhajících kontrole se provádí výlučně v jejich prostorách za všech okolností (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 78).
- 64 Totéž platí pro rozhodnutí o kontrole, které pouze stanovilo, že dotčená kontrola může být provedena ve všech prostorách navrhovatelek.
- 65 Pokračování takové kontroly v prostorách Komise totiž nepředstavuje samo o sobě a ve vztahu ke kontrole provedené v samotných prostorách podniků podléhajících kontrole dodatečný zásah do práv těchto podniků, což by vyžadovalo, aby taková možnost Komise byla stanovena výslovně, aniž by mohla být implicitně vyvozena z pravomocí svěřených tomuto orgánu v čl. 20 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003. Skutečnost, že v určitých případech není možnost pokračovat v kontrole v prostorách Komise nezbytná k tomu, aby Komise mohla tuto kontrolu provést, neznamená, že je taková možnost za všech okolností vyloučena (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 80).
- 66 Komise totiž může z legitimních důvodů a rovněž v zájmu dotčených podniků rozhodnout, že v kontrole údajů, které v dotčeném podniku shromáždila, bude pokračovat ve svých prostorách v Bruselu. V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 60 tohoto rozsudku, že doba nezbytná pro zpracování elektronických údajů může být značná. Nutit Komisi, aby takové údaje zpracovávala výlučně v prostorách podniku podléhajícího kontrole, jedná-li se o zvláště objemné údaje, by přitom mohlo mít za následek významné prodloužení doby přítomnosti inspektorů v prostorách tohoto podniku, což by mohlo ohrozit účinnost kontroly a zbytečně zvýšit zásah do fungování uvedeného podniku z důvodu kontroly (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 81).
- 67 Kromě toho je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 60 napadeného rozsudku, navrhovatelky Komisi nevytýkají, že při kontrole přesných kopií pevných disků dotčených počítačů, která byla provedena v prostorách Komise v Bruselu, postupovala jinak, než kdyby tato kontrola proběhla v prostorách navrhovatelek. Navrhovatelky totiž nepochybně, že kontrola prováděná Komisí v jejich prostorách v Bruselu probíhala při striktním dodržení jejich práva na obhajobu, jelikož Komise během celé doby dotčené kontroly zaručila ochranu dotčených údajů a do spisu vložila pouze dokumenty, o nichž se předtím ujistila, že byly pro účely této kontroly relevantní.
- 68 Výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, podle kterého Komise může ve svých prostorách v Bruselu případně pokračovat v kontrole, kterou platně započala v prostorách podniku nebo sdružení podniků podléhajících kontrole, není zpochybněn argumentem navrhovatelek, podle kterého článek 21 tohoto nařízení umožňuje Komisi vykonávat své kontrolní pravomoci „v jiných prostorách“ pouze výjimečně. Tento článek 21 se totiž týká situace zcela odlišné od situace uvedené v článku 20 uvedeného nařízení, a sice možnosti Komise provádět kontroly v jiných prostorách, než jsou obchodní prostory dotčeného podniku, jako je bydliště nebo dopravní prostředky jeho zaměstnanců, pokud existuje důvodné podezření, že jsou v nich uchovávány účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s oblastí, která je předmětem kontroly, které by mohly být relevantní k prokázání závažného porušení článku 101 nebo článku 102 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 85).

- 69 Výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 uvedený v předchozím bodě není zpochybněn ani argumentem navrhovatelek, podle kterého by takový výklad umožnil Komisi provést kontroly na dálku nebo nařídit dotčeným podnikům, aby jí předaly kopie celých pevných disků, pokud poskytnou odpovídající záruky. Možnost Komise ve svých prostorách v Bruselu pokračovat v kontrole, kterou započala v prostorách podniku podléhajícího kontrole, totiž nemá žádný dopad na otázku, zda má tento orgán právo na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 provést taková vyšetřovací opatření, která předpokládají navrhovatelky. V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že Komise provádí kontrolu ve vlastních prostorách, znamená, že se jedná o pokračování jedné a téže kontroly zahájené v prostorách takového podniku, a nikoli o novou kontrolu u třetí osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 84).
- 70 Je však třeba upřesnit, že Komise může na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 využít možnosti pokračovat v kontrole účetních knih a jiných obchodních záznamů podniku podléhajícího kontrole ve svých prostorách v Bruselu pouze, pokud se může oprávněně domnívat, že je odůvodněné tak učinit v zájmu účinnosti kontroly nebo za účelem zabránění nepřiměřenému zásahu do fungování dotčeného podniku (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 87).
- 71 V projednávané věci inspektoři v prostorách navrhovatelek strávili celkem tři dny, od 28. do 30. ledna 2009, jak vyplývá z popisu skutkových okolností zjištěných Tribunálem, jehož podstatné části byly připomenuty v bodech 10 až 14 tohoto rozsudku. Pořídili přesné kopie pevných disků dotčených počítačů a uložili je jak na elektronický nosič dat, tak na počítač Komise. Tento nosič a počítač byly vloženy do zapečetěných obálek a odneseny do kanceláří Komise v Bruselu. Poté byly údaje přeneseny do Bruselu zkoumány za přítomnosti zástupců navrhovatelek po dobu tří pracovních dnů, tedy od 26. února do 2. března 2009, což znamená, že v okamžiku, kdy se Komise rozhodla v dotčené kontrole pokračovat ve svých prostorách v Bruselu, zbývalo zpracovat ještě značné množství digitálních údajů.
- 72 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že Komise nepostupovala protiprávně, když se rozhodla pokračovat v dotčené kontrole ve svých prostorách v Bruselu. S ohledem na skutkové okolnosti zjištěné Tribunálem totiž Komise mohla mít legitimně za to, že je v této kontrole důvodné pokračovat v jejích prostorách v Bruselu a v zájmu účinnosti kontroly tak neprodlužovat přítomnost inspektorů v prostorách navrhovatelek a nezasahovat tak nepřiměřeně do fungování těchto podniků (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 89).
- 73 Konečně, jak vyplývá z bodu 65 tohoto rozsudku, možnost Komise pokračovat ve své kontrole účetních knih a jiných obchodních záznamů podniku na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 v jejích prostorách v Bruselu je podmíněna zjištěním, že takové pokračování nevede k žádnému porušení práva na obhajobu a nepředstavuje dodatečný zásah do práv dotčených podniků oproti zásahu, který by vyplýval z kontroly v prostorách těchto podniků. Takový zásah by přitom měl být konstatován, pokud by pokračování této kontroly v prostorách Komise v Bruselu způsobilo podniku podléhajícímu kontrole dodatečné náklady vzniklé z pouhého důvodu tohoto pokračování. Z toho vyplývá, že pokud může uvedené pokračování v kontrole vést ke vzniku takových dodatečných nákladů, může k němu Komise přikročit pouze za podmínky, že souhlasí s náhradou těchto nákladů, pokud jí dotčený podnik předloží řádně odůvodněnou žádost v tomto smyslu (rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 90).
- 74 Vzhledem k výše uvedenému je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

75 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 130 až 140 a 144 až 148 napadeného rozsudku a dělí se na tři části, navrhovatelky Tribunálu vytykají, že se dopustil právních pochybení, když potvrdil opodstatněnost sporného rozhodnutí, v němž byla společnost PrysmianCS shledána odpovědnou za dotčené protiprávní jednání po celou dobu jeho trvání, tedy od 18. února 1999 do 27. ledna 2009, navzdory skutečnosti, že tato společnost byla založena až 27. listopadu 2001.

K první části

– Argumentace účastnic řízení

76 V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil zásady osobní odpovědnosti a právní jistoty.

77 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že odpovědnost za jednání porušující unijní právo hospodářské soutěže nese v zásadě fyzická nebo právnická osoba, která řídila podnik, jenž se na tomto jednání podílel v době, kdy k tomuto protiprávnímu jednání došlo, i když ke dni přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání odpovídala za provoz tohoto podniku jiná fyzická nebo právnická osoba. Výjimky z této obecné zásady z důvodu užitečného účinku a odrazujícího účinku unijních pravidel hospodářské soutěže mohou být odůvodněny pouze výjimečnými okolnostmi. V těchto případech lze této jiné fyzické nebo právnické osobě přičítat odpovědnost v souladu se zásadou hospodářské návaznosti. Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že tyto okolnosti jsou dány, pokud fyzická nebo právnická osoba, která se dopustila protiprávního jednání, přestala právně nebo hospodářsky existovat a mezi původním a novým provozovatelem existuje strukturální vazba, v důsledku čehož nový provozovatel uplatňuje tutéž obchodní politiku.

78 V projednávané věci měl tedy Tribunál z hlediska relevantního vnitrostátního práva společností nejprve určit původního provozovatele společnosti PrysmianCS, a sice společnost Pirelli, která se sloučila se společností PirelliCS. Tribunál přitom takový přezkum neprovedl a použil zásadu hospodářské návaznosti jako pouhou alternativu k zásadě osobní odpovědnosti právních entit, jak prokazuje skutečnost, že jako irelevantní odmítl možnost, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že považovala společnost PirelliCSE za právní nástupkyni společnosti PirelliCS. Jedná se o zjevně nesprávné právní posouzení, jehož účinkem bylo přiznání Komisi v rozporu se zásadou právní jistoty absolutní diskreční pravomoci, která jí umožňuje určit právní entitu, jíž může být uložena pokuta v rámci převodu aktiv uvnitř skupiny.

79 Komise tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný, jelikož navrhovatelky pouze opakují před Soudním dvorem argumenty, které již předložily před Tribunálem. Navrhovatelky totiž žádají Soudní dvůr, aby znovu přezkoumal důkazy, které již byly přezkoumány Tribunálem.

80 Podpůrně je podle ní druhý důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný.

81 Společnost Pirelli tvrdí, že zásada hospodářské návaznosti se uplatní nejen, když původní provozovatel, který se dopustil protiprávního jednání, přestal existovat, ale rovněž, pokud na relevantním trhu již nevykonává hospodářskou činnost. V projednávané věci a v důsledku rozdělení, ke kterému došlo v roce 2001, se společnost PirelliCS stala krycí společností a společnost PirelliCSE se stala jejím jediným hospodářským a právním nástupcem. Skutečnost, že v okamžiku přijetí sporného rozhodnutí nadále existovala původní mateřská společnost, Pirelli, na tomto rozboru nic nemění. Společnost Pirelli dodává, že odpovědnosti za dotčené protiprávní jednání nijak neunikla, ale byla za něj společně a nerozdílně se společností PrysmianCS shledána odpovědnou za období od 18. února 1999 do 28. července 2005.

82 Podle společnosti Pirelli je tedy první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku irelevantní a každopádně neopodstatněná.

– *Závěry Soudního dvora*

83 V souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 49 tohoto rozsudku, vzhledem k tomu, že první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku kritizuje právní otázku zkoumanou Tribunálem, která může být v řízení o kasačním opravném prostředku znovu projednána, musí být tato část uvedeného důvodu na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, považována za přípustnou.

84 Je však třeba uvést, že argumentace navrhovatelek na podporu první části jejich druhého důvodu kasačního opravného prostředku spočívá na nesprávném výkladu judikatury Soudního dvora v dané oblasti.

85 Je pravda, že Komise měla příležitost upřesnit, pokud jde o otázku, za jakých okolností může být entita, která se nedopustila jednání porušujícího unijní právo hospodářské soutěže, přesto sankcionována za toto jednání, že do takové kategorie případů spadá situace, kdy entita, která se dopustila protiprávního jednání, přestala právně nebo hospodářsky existovat, jestliže hrozí, že sankce uložená podniku, který již nevykonává hospodářské činnosti, nebude mít odrazující účinek. Pokud naopak entita, která se dopustila protiprávního jednání, nadále právně existuje a vykonává hospodářské činnosti, je Komise v zásadě povinna uložit jí předmětnou pokutu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, EU:C:2011:191, body 144 a 145).

86 Z judikatury Soudního dvora přitom rovněž vyplývá, že pokud u entity, jež porušila unijní právo hospodářské soutěže, dojde k právní nebo organizační změně, nemá tato změna nutně za následek vytvoření nové entity, která by byla zproštěna odpovědnosti za protiprávní jednání přičitatelné entitě, která jí předcházela, pokud mezi oběma entitami existuje totožnost alespoň z hospodářského hlediska. Pokud by se totiž mohly podniky vyhnout sankcím tím, že by pouze změnilly svou identitu na základě restrukturalizace, převodu nebo jiných právních nebo organizačních změn, byl by tím ohrožen cíl potlačovat jednání porušující unijní právo hospodářské soutěže a předcházet jejich opakování prostřednictvím odrazujících sankcí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 2014, Komise v. Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, bod 40 a citovaná judikatura).

87 Soudní dvůr tak rozhodl, že pokud obě entity tvoří tutěž hospodářskou jednotku, nebrání skutečnost, že entita, jež se dopustila protiprávního jednání, nadále existuje, sama o sobě uložení sankce entitě, na niž prvně uvedená převedla své hospodářské činnosti, zejména pokud byly tyto entity ovládány toutéž osobou a vzhledem k úzkým hospodářským a organizačním vazbám, které je spojují, uplatňovaly v zásadě tutěž obchodní politiku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 2014, Komise v. Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, bod 41 a citovaná judikatura).

88 Na základě této judikatury a skutkových okolností, které mu byly předloženy ke svrchovanému posouzení, potvrdil Tribunál v bodech 130 až 133 napadeného rozsudku, že společnost PirelliCSE má být považována za entitu, která se od 27. listopadu 2001 stala hospodářsky nástupkyní společnosti PirelliCS, a že měla Komise na základě zásady hospodářské návaznosti správně za to, že odpovědnost za účast společnosti PirelliCS na dotčeném protiprávním jednání přešla na společnost PirelliCSE.

89 Navrhovatelky přitom nezpochybňují, že podmínky uvedené v bodě 87 tohoto rozsudku byly v projednávané věci splněny.

90 Za těchto okolností se Tribunál nedopustil pochybení, když rozhodl, že Komise byla oprávněna považovat společnost PirelliCSE za hospodářskou nástupkyni společnosti PirelliCS.

- 91 Kromě toho Tribunál v bodě 140 napadeného rozsudku právem rozhodl, že i kdyby se Komise dopustila pochybení tím, že považovala společnost PirelliCSE za právní nástupkyni společnosti PirelliCS, toto konstatování by nemělo žádný dopad na přičtení prvně uvedené společnosti odpovědnosti za přímou účast na dotčeném protiprávním jednání před 27. listopadem 2001, jelikož Komise každopádně správně konstatovala, že společnost PirelliCSE byla hospodářskou nástupkyní společnosti PirelliCS.
- 92 Navíc, pokud jde o argument navrhovatelek týkající se užitečného účinku a odrazujícího účinku unijních pravidel hospodářské soutěže, je třeba připomenout, že Komise ve sporném rozhodnutí rovněž konstatovala odpovědnost společnosti Pirelli, jakožto mateřské společnosti společností Pirelli CS a PirelliCSE, za dotčené protiprávní jednání v období od 18. února 1999 do 28. července 2005.
- 93 S přihlédnutím k výše uvedenému je třeba zamítnout první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku jako neopodstatněnou.

K druhé části

– Argumentace účastnic řízení

- 94 Druhou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že se v projednávané věci v rámci uplatnění zásady rovného zacházení dopustil právního pochybení. Společnosti Nexans France a Silec Cable se nacházely v situacích srovnatelných se situací společnosti PrysmianCS, neboť byly vytvořeny na základě vnitřních restrukturalizací, aby převzaly stávající činnosti zahrnující zaměstnance a aktiva, kterých se týkaly koluzivní praktiky související s kartelovou dohodou, s cílem převést je na třetí osoby. Zásada hospodářské návaznosti se však použila pouze na společnost PrysmianCS.
- 95 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že použije-li Komise v případě kartelové dohody zvláštní metodu pro určení odpovědnosti mateřských společností za protiprávní jednání, kterých se dopustily jejich dceřiné společnosti, měla by použít stejná metodická kritéria vůči všem těmto mateřským společnostem, s výjimkou zvláštních okolností. Tato judikatura se použije také v případě, kdy se Komise rozhodne shledat jednu z osob, jíž je její rozhodnutí určeno, odpovědnou na základě zásady hospodářské návaznosti, aniž zachází stejně s ostatními osobami, kterým je její rozhodnutí určeno. I když totiž Komise disponuje, pokud jde o uplatnění této zásady za účelem přičtení odpovědnosti mateřským společnostem, určitou posuzovací pravomocí, není povinna tuto pravomoc vykonávat.
- 96 Naproti tomu, pokud se tento orgán rozhodne uvedenou zásadu uplatnit, je povinen tak učinit ve vztahu k ostatním podnikům účastnicím se kartelové dohody, které se nacházely ve srovnatelných situacích. V projednávaném případě tedy Tribunál pochybil, když měl za to, že rozhodnutí Komise neuplatnit zásadu hospodářské návaznosti na jiné osoby, jímž bylo sporné rozhodnutí určeno, než je společnost PrysmianCS, nebylo protiprávní.
- 97 Proto odkaz Tribunálu v bodech 145 a 146 napadeného rozsudku na judikaturu Soudního dvora, podle které musí být dodržování zásady rovného zacházení v souladu s dodržováním zásady legality, což znamená, že nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby, není relevantní.
- 98 Komise tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný z důvodů již uvedených v bodě 79 tohoto rozsudku a podpůrně neopodstatněný.
- 99 Společnost Pirelli tvrdí, že druhá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

- 100 V souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 49 tohoto rozsudku, vzhledem k tomu, že se druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku týká právní otázky zkoumané Tribunálem, která může být v řízení o kasačním opravném prostředku znovu projednána, musí být tato část uvedeného důvodu na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, považována za přípustnou.
- 101 Je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení představuje obecnou zásadu unijního práva, která je zakotvena v člancích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie. Podle ustálené judikatury Soudního dvora uvedená zásada vyžaduje, aby nebylo se srovnatelnými situacemi zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz zejména rozsudek ze dne 12. listopadu 2014, *Guardian Industries a Guardian Europe v. Komise*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 51).
- 102 V projednávané věci navrhovatelky tvrdí, že Tribunál tuto zásadu porušil, když potvrdil rozhodnutí Komise shledat společnost PrysmianCS odpovědnou za dotčené protiprávní jednání v období před jejím založením na základě zásady hospodářské návaznosti, přestože Komise ve vztahu ke společnostem Nexans France a Silec Cable tuto zásadu nepoužila, přičemž oba tyto podniky se podle navrhovatelek nacházely v situaci srovnatelné se situací společnosti PrysmianCS.
- 103 Na podporu této části navrhovatelky předkládají v podstatě dva argumenty.
- 104 Zaprvé se navrhovatelky dovolávají judikatury Soudního dvora vzešlé zejména z rozsudku ze dne 18. července 2013, *Dow Chemical a další v. Komise* (C-499/11 P, EU:C:2013:482), v němž Soudní dvůr v bodě 50 tohoto rozsudku rozhodl, že pokud Komise v případě kartelové dohody použije zvláštní metodu pro určení odpovědnosti mateřských společností stíhaných za protiprávní jednání jejich dceřiných společností, musí, nenastaly-li zvláštní okolnosti, vycházet ze stejných kritérií v případě všech těchto mateřských společností.
- 105 Co se týče tohoto argumentu, je třeba připomenout, že věc, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se týkala situace, kdy z rozhodnutí Komise vyplývalo, že se Komise rozhodla pro účely přičtení odpovědnosti mateřské společnosti za protiprávní jednání dceřiné společnosti použít zvláštní metodu pro určení odpovědnosti dotčených mateřských společností, kterou musela v důsledku toho použít ve vztahu ke všem podnikům dotčeným uvedeným protiprávním jednáním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2012, *Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise*, C-628/10 P a C-14/11 P, EU:C:2012:479, body 50, 53 a 59). I za předpokladu však, že by tato judikatura mohla být použita pro přičtení odpovědnosti za protiprávní jednání na základě zásady hospodářské návaznosti, je třeba konstatovat, že navrhovatelky neprokázaly, že se Komise rozhodla použít metodu týkající se použití této zásady, která by se odchýlovala od obecných pravidel. Ze sporného rozhodnutí tudíž nevyplývá, že měla být použita jedna zvláštní metoda ve vztahu ke všem podnikům podílejícím se na dotčeném protiprávním jednání.
- 106 Z toho vyplývá, že navrhovatelky se nemohou platně opírat o judikaturu uvedenou v bodě 104 tohoto rozsudku, aby prokázaly, že zásada rovného zacházení byla v projednávaném případě porušena.
- 107 Zadruhé navrhovatelky tvrdí, že jelikož se Komise za účelem prokázání odpovědnosti společnosti PrysmianCS za období před jejím založením rozhodla vycházet ze zásady hospodářské návaznosti, měla použít stejnou metodu na společnosti Nexans France a Silec Cable. Navrhovatelky tak ve skutečnosti tvrdí, jak správně uvádí Pirelli, že sporné rozhodnutí je, pokud jde o obě tyto společnosti, protiprávní.

- 108 Jak však Tribunál právem uvedl v bodě 146 napadeného rozsudku, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že dodržování zásady rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (rozsudek ze dne 16. června 2016, Evonik Degussa a AlzChem v. Komise, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 58 a citovaná judikatura).
- 109 Navrhovatelky se tedy nemohou opírat o případnou protiprávnost, které se Komise dopustila vůči společností Nexans France a Silec Cable, aby napadený rozsudek v tomto bodě zpochybnily.
- 110 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku jako neopodstatněnou.

K třetí části

– Argumentace účastnic řízení

- 111 Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší na základě článku 296 SFEU, tím, že se nevyjádřil k jejich výtce vycházející z výjimečné povahy zásady hospodářské návaznosti, a tím, že své zamítnutí první a druhé části čtvrtého žalobního důvodu, který navrhovatelky uplatnily v prvním stupni, založil na rozporném odůvodnění.
- 112 Komise tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný z důvodů již uvedených v bodě 79 tohoto rozsudku a podřídně neopodstatněný. Třetí část je ostatně irelevantní, neboť neposkytuje samostatný základ umožňující zrušit napadený rozsudek.

– Závěry Soudního dvora

- 113 Vzhledem k tomu, že tato část uvedeného důvodu vychází z chybného odůvodnění napadeného rozsudku, a tudíž z porušení legální povinnosti příslušející unijnímu soudu, musí být na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, považována za přípustnou.
- 114 Pokud jde o věc samou, je třeba uvést, že Tribunál poté, co prokázal, že přístup Komise ve sporném rozhodnutí, pokud jde o použití zásady hospodářské návaznosti, byl v souladu s judikaturou Soudního dvora, nebyl povinen odpovídat specificky na argument navrhovatelek vycházející z údajně výjimečné povahy takového použití. Dále navrhovatelky neupřesnily, v čem bylo odůvodnění poskytnuté v tomto ohledu Tribunálem vnitřně rozporné nebo nelogické.
- 115 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku a v důsledku toho tento důvod zamítnout v plném rozsahu jako neopodstatněný.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 116 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 169 až 186 napadeného rozsudku, navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál dopustil zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o kvalifikaci dotčeného protiprávního jednání jako jediného a trvajících protiprávního jednání. Tribunál totiž potvrdil, že Komise předložila dostatek přesných důkazů umožňujících prokázat existenci tří prvků zakládajících kartelovou dohodu, avšak nevyjádřil se k hlavnímu argumentu

předloženému návrhovatelkami v prvním stupni, podle kterého Komise neprokázala, že se v projednávané věci jednalo o jediné a trvající jednání porušující článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP.

- 117 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že k tomu, aby byla podniku přičtena odpovědnost za účast na jediném a trvajícím protiprávním jednání, musí být splněny tři podmínky, a sice existence obecného plánu, jenž sleduje společný protisoutěžní cíl, přispění podniku k naplnění tohoto plánu a skutečnost, že tento podnik věděl o protisoutěžním přispění ostatních účastníků. Tribunál přitom neprávem potvrdil sporné rozhodnutí, aniž posoudil, zda existence dohody o „domovském území“, kdyby byla prokázána, postačovala k prokázání souvislosti mezi shromážděnými důkazy, které se týkaly velmi rozdílných situací a dohod, s cílem právně dostačujícím způsobem prokázat existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání. V tomto ohledu seznam důkazů shrnutý v bodech 172 a 173 napadeného rozsudku nijak neprokazuje souvislost mezi oběma konfiguracemi kartelové dohody a tvrzenou dohodou o „domovském území“.
- 118 Tribunál zejména zkreslil důkazy týkající se dohody o „domovském území“, jakož i argument návrhatele, podle kterého je tento pojem irelevantní a bezpředmětný, jelikož asijsí výrobci silových kabelů neprojevali žádný zájem vstoupit na trhy evropských výrobců a naopak.
- 119 V bodě 180 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že dohoda, jejímž cílem je chránit evropské výrobce na jejich unijním území před skutečnou nebo potenciální hospodářskou soutěží ze strany ostatních zahraničních výrobců, by mohla omezit hospodářskou soutěž, ledaže by existovaly nepřekonatelné překážky vstupu na evropský trh vylučující jakoukoli potenciální hospodářskou soutěž ze strany těchto zahraničních výrobců. Těmito úvahami přitom Tribunál neodpověděl na argument předložený návrhovatelkami v jejich návrhu na zahájení řízení, podle kterého Komise rozšířila působnost spolupráce na vývozu na celé území Unie prostřednictvím dohody o „domovském území“, zatímco uplatňování takové dohody nebylo nikdy předmětem diskuzí na setkáních konaných v rámci konfigurace A/R kartelové dohody, a to zejména z důvodu, že pro asijské výrobce nebylo ze strategického hlediska zajímavé účastnit se nabídkových řízení o projektech, které měly být uskutečněny na území Unie.
- 120 Na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál v bodě 183 napadeného rozsudku, návrhovatelky netvrdily, že účast japonských a jihokorejských výrobců na trhu EHP byla „technicky nemožná“, ale že tak významnou investici obecně neodůvodňoval žádný hospodářský důvod. Tribunál tudíž vysvětlení poskytnutá v tomto ohledu návrhovatelkami zkreslil.
- 121 Komise tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je nepřipustný. Tímto důvodem totiž návrhovatelky opakují argumenty již předložené v řízení v prvním stupni a směřují k tomu, aby Soudní dvůr tyto argumenty znovu přezkoumal. Navrhovatelky mimoto nedodržely povinnost, kterou jim ukládá čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jelikož přesně neoznačily konkrétní části napadeného rozsudku, které by právně dostačujícím způsobem prokazovaly, že Tribunál zkreslil důkazy.
- 122 Podpůrně Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný, jelikož se Tribunál nespokojil s potvrzením kvalifikace dotčeného protiprávního jednání provedené Komisí, ale přezkoumal řadu důkazů založených do spisu, a zejména výměny informací o přidělování evropských projektů, které prokazovaly, že byly součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání, které zahrnovalo obě konfigurace kartelové dohody.

Závěry Soudního dvora

- 123 Pokud jde o přípustnost třetího důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, konkrétní části napadeného rozsudku, kterých se týká tento třetí důvod navrhovatelek, vyplývají z kasačního opravného prostředku dostatečně jasně.
- 124 Dále je třeba uvést, že navrhovatelky na podporu tohoto důvodu předkládají dva samostatné argumenty. Prvním z nich tvrdí, že Tribunál nerozhodl o otázce, zda Komise prokázala, že dotčené protiprávní jednání představuje jediné a trvající jednání porušující článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP. Druhý argument vychází z toho, že Tribunál zkreslil důkazy týkající se dohody o „domovském území“.
- 125 Zatímco se v souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 49 tohoto rozsudku týká první z těchto argumentů právní otázky přezkoumané Tribunálem, která může být v rámci kasačního opravného prostředku znovu projednána, u druhého argumentu je tomu jinak.
- 126 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s čl. 256 odst. 1 druhým pododstavcem SFEU a článkem 58 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie se kasační opravný prostředek omezuje na právní otázky. Pouze Tribunál je příslušný ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i k posouzení důkazů. Posouzení tohoto skutkového stavu a těchto důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení, právní otázku, která jako taková podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku (rozsudek ze dne 26. září 2018, Philips a Philips France v. Komise, C-98/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:774, bod 40 a citovaná judikatura).
- 127 Je pravda, že navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že zkreslil důkazy týkající se dohody o „domovském území“. Je však třeba uvést, že navrhovatelky neoznačily důkazy, které by tak byly zkresleny, ani *a fortiori* neprokázaly, že takové zkreslení lze Tribunálu vytýkat. Pokud jde totiž o jediný specifický důkaz, který je v této souvislosti zmíněn, navrhovatelky se spokojily s tvrzením, že tento důkaz potvrzuje jejich stanovisko.
- 128 Z toho vyplývá, že argumentace navrhovatelek pokud jde o posouzení důkazů týkajících se dohody o „domovském území“ musí být považována za nepřipustnou.
- 129 Pokud jde o argument vycházející z údajného zkreslení jednoho z jejich argumentů, které je třeba dovodit z bodu 183 napadeného rozsudku, tento argument spočívá na neúplném čtení tohoto rozsudku. V tomto bodě uvedeného rozsudku měl totiž Tribunál za to, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, nebyla účast asijských výrobců na projektech v EHP „technicky nemožná ani ekonomicky neživotaschopná“. I za předpokladu, že by se Tribunál dopustil pochybení, když měl za to, že navrhovatelky vycházely z technické nemožnosti vstupu asijských výrobců na tento trh, nic to nemění na tom, že uvedený soud rovněž odkázal na argument navrhovatelek, podle kterého byla nepřítomnost těchto výrobců v EHP způsobena úvahami hospodářského rázu. Za těchto okolností navrhovatelky neprokázaly, že by údajné pochybení Tribunálu mohlo zpochybnit závěr, ke kterému Tribunál dospěl.
- 130 K věci samé je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být za účelem prokázání, že se podnik podílel na jediném porušení unijního práva hospodářské soutěže, prokázáno, že tento podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a věděl o plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných podniků sledujících tytéž cíle nebo ho mohl rozumně předvídat a byl připraven podstoupit z toho plynoucí riziko (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 172 a citovaná judikatura).

- 131 V odpověď na otázku Soudního dvora na jednání, v níž byly navrhovatelky vyzvány, aby upřesnily, na jakém místě své žaloby v prvním stupni tvrdily, že Komise neprokázala, že dotčené protiprávní jednání splňuje podmínky, které jsou podle judikatury citované v předchozím bodě nezbytné k tomu, aby bylo kvalifikováno jako jediné a trvajících protiprávní jednání, citovaly bod 110 této žaloby. Tento bod však neodkazuje ani na výše uvedené podmínky ani na uvedenou judikaturu. Z toho vyplývá, že navrhovatelky před Tribunálem nevznesly dostatečně jasně argument, podle kterého Komise neprokázala, že dotčené protiprávní jednání splňovalo všechny podmínky nezbytné k tomu, aby bylo kvalifikováno jako jediné a trvajících protiprávní jednání.
- 132 Kromě toho je třeba uvést, že v rámci šestého žalobního důvodu vzneseného v prvním stupni navrhovatelky tvrdily, že Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala existenci dohody o „domovském území“, která podle Komise představovala klíčový prvek kartelové dohody, a že v důsledku toho tento orgán neprokázal, že se navrhovatelky podílely na jediném a trvajícím jednání porušujícím článek 101 SFEU, které se vztahovalo na celé území EHP.
- 133 V bodě 174 napadeného rozsudku přitom Tribunál na základě skutkových posouzení uvedených v bodech 170 až 173 tohoto rozsudku rozhodl, že Komise existenci uvedené dohody prokázala právně dostačujícím způsobem. V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rozsahu, v němž argumentace navrhovatelek směřuje ke zpochybnění tohoto posouzení, musí být tato argumentace odmítnuta jako nepřípustná, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora uvedené v bodě 126 tohoto rozsudku.
- 134 Z výše uvedených úvah vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

- 135 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 199 až 217 napadeného rozsudku a který má čtyři části, navrhovatelky tvrdí, že konstatování Tribunálu, podle kterého se Komise nedopustila pochybení, když měla za to, že dotčené protiprávní jednání začalo na schůzce dne 18. února 1999, je stíženo nesprávným právním posouzením.

K první části

– Argumentace účastnic řízení

- 136 V rámci první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že rozhodl *ultra petita* a porušil jejich právo na obhajobu tím, že své konstatování opřel o odůvodnění týkající se Super Tension Cables Export Agreement (Dohoda o vývozu kabelů s velmi vysokým napětím, dále jen „dohoda STEA“), která se týkala podzemních silových kabelů, Sub-marine Cable Export Association (Sdružení pro vývoz podmořských kabelů, dále jen „SMEA“) a údajné nepsané dohody mezi evropskými, japonskými a jihokorejskými výrobci, kterou se tyto tři skupiny výrobců zavázaly nekonkurovat si na svých „domovských územích“ a která uvedená ujednání doprovázela (dále jen „nepsaná dohoda“).
- 137 Žaloba, kterou navrhovatelky podaly k Tribunálu, se týkala pouze údajného porušení unijního práva hospodářské soutěže v letech 1999 až 2009, které bylo konstatováno ve sporném rozhodnutí. Tím, že Tribunál kvalifikoval dohodu STEA, SMEA a nepsanou dohodu, které byly ukončeny v roce 1997, jako protisoutěžní dohody, se vyjádřil k otázkám, které nebyly součástí předmětu sporu, jak byl vymezen v návrhu na zahájení řízení. Navíc ani dohoda STEA ani SMEA ani nepsaná dohoda nebyly nikdy považovány za odporující článku 101 SFEU v rámci správního řízení, které vedlo k přijetí sporného

rozhodnutí. Navrhovatelky tedy nikdy neměly možnost takové konstatování protiprávnosti, které bylo vůči nim učiněno, napadnout formálně. Tím spíše navrhovatelky v průběhu řízení před Tribunálem nemohly v tomto ohledu účinně vykonat své právo na obhajobu.

- 138 Komise tvrdí, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, neboť navrhovatelky tímto důvodem opakují argumenty, které již byly projednány v průběhu řízení v prvním stupni, a jejich cílem je přimět Soudní dvůr k tomu, aby je znovu přezkoumal.
- 139 Podpůrně je tento důvod kasačního opravného prostředku irelevantní, jelikož je založen na údajně nesprávném výkladu dohody STEA a SMEA, přestože tato ujednání byla ve sporném rozhodnutí zmíněna pouze za účelem popisu kontextu počátku kartelové dohody. Z toho vyplývá, že i za předpokladu, že by mělo být čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku vyhověno, nestačilo by to k rozhodnutí, že Tribunál pochybil tím, že potvrdil datum počátku dotčeného protiprávního jednání stanovené Komisí. Podle Komise je čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku každopádně neopodstatněný.

– *Závěry Soudního dvora*

- 140 V první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že rozhodl *ultra petita* a porušil jejich právo na obhajobu. Na rozdíl od toho, co tvrdila Komise, se tedy tato část uvedeného důvodu týká právní otázky vztahující se k úvahám Tribunálu, kterou lze v rámci kasačního opravného prostředku projednat, a musí být tedy prohlášena za přípustnou.
- 141 Pokud jde o věc samou, je třeba zaprvé konstatovat, že z napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál právě v rámci přezkumu otázky, zda Komise správně stanovila počátek dotčeného protiprávního jednání na den 18. února 1999, zohlednil v bodě 201 napadeného rozsudku zjištění učiněná Komisí v bodě 64 odůvodnění sporného rozhodnutí, která se týkala dohody STEA, SMEA, jakož i nepsané dohody, a že Tribunál v bodě 202 napadeného rozsudku uvedl, že kartelová dohoda převzala schéma, které Komise popsala, pokud jde o uvedená ujednání, jež kartelové dohodě předcházela. Tribunál v bodě 203 napadeného rozsudku v rámci téhož přezkumu dodal, že Komise poskytla důkazy, které navrhovatelky prostřednictvím konkrétních skutečností platně nezpochybnily, a ze kterých vyplývá, že výrobci silových kabelů, kteří tyto dohody uzavřeli, si byli vědomi jejich protiprávní povahy a do budoucna uvažovali o reorganizaci těchto dohod.
- 142 Na základě tohoto přezkumu přitom Tribunál nijak nerozhodl *ultra petita*. Rozhodnutí, které Tribunál na základě tohoto přezkumu přijal, a sice rozhodnutí odmítnout zpochybnění ze strany navrhovatelek stanovení počátku dotčeného protiprávního jednání na den 18. února 1999, bylo totiž v souladu s návrhem, který mu za tímto účelem předložila Komise.
- 143 Zadruhé je třeba konstatovat, že Tribunál v tomto ohledu neporušil ani právo navrhovatelek na obhajobu. Jednak, jak Komise správně uvedla, skutečnosti uvedené v bodě 64 odůvodnění sporného rozhodnutí se nacházely již v oznámení námitek, které měly navrhovatelky možnost zpochybnit v rámci správního řízení před Komisí. Dále z bodu 506 odůvodnění sporného rozhodnutí, na který Tribunál odkázal v bodě 199 napadeného rozsudku, vyplývá, že za účelem hodnocení důkazů týkajících se schůzky konané dne 18. února 1999 zohlednila Komise jednání dotčených stran před tímto datem, které podle ní prokazovalo, že dotčené podniky zamýšlely předchozí ujednání znovu zavést. Tato poznámka přitom mohla být chápána pouze jako odkaz na ujednání popsána v bodě 64 odůvodnění sporného rozhodnutí. Za těchto okolností musely navrhovatelky očekávat, že Tribunál zohlední i tento kontext.
- 144 S ohledem na předcházející musí být první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé a třetí části

– Argumentace účastnic řízení

- 145 Druhou částí čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, které mu byly předloženy, a v rámci svého rozboru použil nesprávné právní kritérium, což jej vedlo k tomu, že dohodu STEA, SMEA a nepsanou dohodu nesprávně kvalifikoval jako „protisoutěžní dohody“ ovlivňující obchod mezi členskými státy. Tribunál totiž v tomto ohledu nesprávně vycházel ze zjištění uvedených v bodě 64 odůvodnění sporného rozhodnutí, aniž ověřil, zda jsou tato zjištění podložena důkazy. Navíc je zjevně nesprávné tvrdit, že navrhovatelky nikdy nekritizovaly ani nezpochybnily zjištění učiněná Komisí v bodě 64 odůvodnění sporného rozhodnutí.
- 146 Ve třetí části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že nesprávná kvalifikace dohody STEA, SMEA a nepsané dohody jako „protisoutěžních dohod“, které se týká druhá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, zcela zkreslila rozbor Tribunálu týkající se kontextu počátku dotčeného protiprávního jednání a nezvratně ovlivnila potvrzení závěru Komise ve sporném rozhodnutí, podle kterého údajná kartelová dohoda začala dne 18. února 1999, Tribunálem.
- 147 Vzhledem k tomu, že se většina důkazů, o které Komise tento závěr opřela a ke kterým Tribunál v bodech 200 až 206 napadeného rozsudku přihlédl, týkala ujednání o „územích vývozu“, neměly být tyto důkazy za účelem prokázání dne počátku protiprávního jednání zahrnujícího dohodu o „domovském území“ s účinky v EHP, zohledněny.
- 148 Tento nesprávný výklad skutkového kontextu navíc vedl Tribunál k nesprávnému rozboru poznámek ze schůzky konané dne 18. února 1999, tedy prvního dokumentu obsahujícího minimální a diskutabilní odkazy na pravidlo „vnitrostátního území“. Tyto poznámky přitom jasně naznačují, že se účastníci této schůzky nedohodli na hlavních rysech nadcházejících dohod.
- 149 Z bodu 210 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál tyto poznámky vyložil jako pouhé potvrzení předchozích diskusí. Tento bod napadeného rozsudku přitom z tohoto důvodu obsahuje dvě nesprávná tvrzení. Žádný důkaz nespojuje údajnou dohodu o „domovském území“ s dohodou STEA a SMEA. Kromě toho se diskuse popsaná v bodě 204 napadeného rozsudku, která podle Tribunálu existenci takové dohody potvrzuje, ve skutečnosti týkala rozdělení projektů na „územích vývozu“.
- 150 Tribunál se mimoto dopustil zásadního metodologického pochybení, když v bodě 213 napadeného rozsudku odmítl nutnost posoudit jednotlivé diskuse, které proběhly na schůzkách konaných po 18. únoru 1999, na rozdíl od toho, co v témže bodě tohoto rozsudku sám uvedl.
- 151 Kromě toho Tribunál údajně zkreslil argumenty navrhovatelek, když měl v bodě 213 napadeného rozsudku za to, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, nebyla důkazní hodnota poznámek ze schůzky ze dne 18. února 1999 oslabena skutečností, že byly vykládány o několik let později „jejich autorem na základě, jak tvrdí [navrhovatelky], ‚zapadlých vzpomínek‘ “. Navrhovatelky totiž tvrdily, že tyto poznámky nebyly Komisi vysvětleny jejich autorem, ale jinými zaměstnanci dotčeného podniku bez jakékoli pomoci tohoto autora.
- 152 Tribunál tedy systematicky zkreslil důkazy předložené k jeho posouzení tím, že bez rozlišení odkázal na skutkové okolnosti a události bez vzájemného vztahu, jejichž účinky na obchod mezi členskými státy nebyly prokázány.

– Závěry Soudního dvora

- 153 Těmito dvěma částmi čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat společně, navrhovatelky kritizují posouzení důkazů uplatněných Komisí na podporu jejího zjištění, že schůzka, která se konala dne 18. února 1999, představovala začátek dotčeného protiprávního jednání, Tribunálem.
- 154 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál tyto důkazy přezkoumal v bodech 199 až 214 napadeného rozsudku. V tomto rámci se Tribunál v bodech 199 až 206 tohoto rozsudku nejprve zabýval kontextem schůzky konané dne 18. února 1999. Tribunál dále v bodech 207 až 214 přezkoumal důkazy týkající se konkrétně této schůzky.
- 155 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 126 tohoto rozsudku, posouzení důkazů provedené Tribunálem nepředstavuje, s výhradou případu jejich zkreslení, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku.
- 156 I když navrhovatelky v tomto ohledu poukazují na systematické zkreslování důkazů Tribunálem, odkazují, pokud jde o úvahy Tribunálu uvedené v bodech 207 až 214 napadeného rozsudku, pouze na jediný z těchto bodů, a sice na bod 210 tohoto rozsudku, v němž Tribunál rozhodl, že poznámky ze schůzky ze dne 18. února 1999 „potvrzuj[í]“, že v okamžiku, kdy byly uvedené poznámky přijaty, se podniky přítomné na této schůzce dohodly na samotném principu rozdělení dotčených trhů.
- 157 Navrhovatelky tvrdí, že znění tohoto bodu prokazuje, že Tribunál vyložil poznámky ze schůzky ze dne 18. února 1999 jako pouhé potvrzení předchozích diskusí. Přitom kromě skutečnosti, že tento argument nemá žádnou oporu v odůvodnění obsaženém v bodě 210 napadeného rozsudku, nemůže v žádném případě prokázat, že Tribunál zkreslil důkazy.
- 158 Pokud jde dále o argument navrhovatelek, podle kterého uvedené poznámky jasně naznačují, že se podniky, které se účastnily schůzky ze dne 18. února 1999, nedohodly na hlavních rysech nadcházejících dohod, stačí připomenout, že ačkoliv Tribunál v bodě 208 napadeného rozsudku uznal, že některé aspekty projednané na této schůzce nevedly k dohodě, měl za to, že z poznámek z této schůzky vyplývá, že podniky, které se jí účastnily, se dohodly na samotném principu rozdělení dotčených trhů. Vzhledem k tomu, že navrhovatelky toto posouzení nezpochybnily, je uvedený argument irelevantní.
- 159 Pokud jde o bod 213 napadeného rozsudku, i za předpokladu, že by poznámky ze schůzky konané dne 18. února 1999 nebyly Komisi vysvětleny „jejich autorem“, tato okolnost každopádně nepodkládá závěr, ke kterému Tribunál v tomto ohledu dospěl, takže takový argument, i kdyby byl opodstatněný, by musel být prohlášen za irelevantní.
- 160 Konečně, pokud jde o metodologické pochybení, kterého se Tribunál údajně dopustil, a sice skutečnost, že Tribunál nezohlednil diskuse, ke kterým došlo na schůzkách po 18. únoru 1999, na rozdíl od toho, co sám uvedl v bodě 213 napadeného rozsudku, stačí uvést, že v témže bodě Tribunál uvedl, že k učinění závěru, že dotčené protiprávní jednání začalo schůzkou dne 18. února 1999, Komise rovněž zohlednila chování dotčených podniků po této schůzce.
- 161 Vzhledem k tomu, že odůvodnění uvedené v bodech 207 až 214 napadeného rozsudku představuje samo o sobě platný a dostatečný základ pro rozhodnutí Tribunálu, podle kterého byla Komise oprávněna mít za to, že dotčené protiprávní jednání začalo schůzkou dne 18. února 1999, případná pochybení Tribunálu v rámci jeho posouzení kontextu kartelové dohody v bodech 199 až 206 napadeného rozsudku, i kdyby byla podložena, nemohou toto rozhodnutí zpochybnit, takže argumenty vznesené v tomto ohledu navrhovatelkami musí být zamítnuty jako irelevantní.

162 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou a třetí část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako zčásti nepřipustné a zčásti neopodstatněné.

Ke čtvrté části

– Argumentace účastnic řízení

163 Ve čtvrté části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě tvrdí, že pochybení uvedená v ostatních částech tohoto důvodu, a zejména odkaz Tribunálu na skutkové okolnosti a důkazy, které nemají vliv na jeho rozhodnutí určit jako začátek dotčeného protiprávního jednání den schůzky konané dne 18. února 1999, vedou k nesoudržnému odůvodnění v rozporu s povinností Tribunálu odůvodnit své rozhodnutí na základě článku 296 SFEU.

– Závěry Soudního dvora

164 Pokud jde o tuto část, stačí uvést, že navrhovatelky nijak neupřesnily údajné nesoudržnosti, na které v této souvislosti odkazují, takže je třeba tuto část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku prohlásit za nepřipustnou. V každém případě je třeba uvést, že Tribunál své rozhodnutí odůvodnil právně dostačujícím způsobem.

165 Z výše uvedených úvah vyplývá, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout jako zčásti nepřipustný a zčásti neopodstatněný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

166 V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 251 až 254 napadeného rozsudku, vytýkají navrhovatelky Tribunálu porušení zásady rovného zacházení v rámci určení koeficientu závažnosti.

167 Navrhovatelky uvádí, že před Tribunálem tvrdily, že asijské výrobci byli do evropské konfigurace kartelové dohody zapojeni stejně jako evropské výrobce. Odpověď Tribunálu v bodech 251 a 253 napadeného rozsudku, podle které tvrzení navrhovatelek, i kdyby bylo prokázáno, nemůže zpochybnit závěr Komise, podle kterého rozdělování projektů v rámci EHP představuje další skutečnost, která by měla být sankcionována dodatečným procentuálním podílem z titulu závažnosti protiprávního jednání, a že evropská konfigurace kartelové dohody posílila narušení hospodářské soutěže v EHP v důsledku konfigurace A/R této kartelové dohody, je zjevně rozporuplná.

168 Mimoto, jak uznala Komise ve sporném rozhodnutí, konfigurace A/R kartelové dohody podléhala celkovému plánu kartelové dohody a přistoupení k dohodě o „domovském území“ znamenalo, že se asijské výrobce zdrží podávání nabídek na evropské projekty. I kdyby se tedy asijské výrobce aktivně nepodíleli na rozdělování projektů v EHP, přispěli k němu mírou srovnatelnou s mírou přispění evropských výrobců.

169 Za těchto okolností by bylo nelogické a diskriminační zvýšit koeficient závažnosti o 2 %, pokud jde o navrhovatelky, jakož i další evropské výrobce z důvodu jejich údajné výlučné účasti na evropské konfiguraci. Opodstatněnost tohoto argumentu je potvrzena rozsudkem, ze dne 6. července 2017, Toshiba v. Komise (C-180/16 P, EU:C:2017:520), týkajícím se kartelové dohody, která měla strukturu velmi podobnou struktuře dotčené v projednávané věci.

170 Komise tvrdí, že pátý důvod kasačního opravného prostředku je nepřipustný, neboť směřuje k dosažení nového posouzení důkazů předložených Tribunálu. Podpůrně by měl být tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

171 Vzhledem k tomu, že se pátý důvod kasačního opravného prostředku týká právní otázky, musí být považován za přípustný.

172 K věci samé je třeba uvést, že navrhovatelky se v tomto ohledu omezují na kritiku úvah Tribunálu uvedených v bodech 251 až 253 napadeného rozsudku. V bodech 256 až 257 napadeného rozsudku Tribunál v podstatě upřesnil, že i kdyby se Komise dopustila pochybení, pokud jde o účast asijských výrobců na evropské konfiguraci kartelové dohody, takové pochybení by mohlo odůvodnit zvýšení koeficientu závažnosti vůči asijským výrobcům, ale nemohlo by zakládat nárok na „nediskriminační uplatňování protiprávního zacházení“.

173 Tento závěr není stížen žádným právním pochybením. Z judikatury Soudního dvora uvedené v bodě 108 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že dodržování zásady rovného zacházení musí být v souladu se zásadou legality, podle které nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby.

174 Z toho vyplývá, že pátý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

175 Tedy vzhledem k tomu, že nelze žádnému z důvodů uplatňovaných navrhovatelkami na podporu jejich kasačního opravného prostředku vyhovět, je třeba tento kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

176 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

177 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a společnosti Prysmian a PrysmianCS neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

178 Podle čl. 184 odst. 4 jednacího řádu platí, že nepodal-li kasační opravný prostředek sám vedlejší účastník řízení v prvním stupni, může mu být uložena náhrada nákladů řízení o kasačním opravném prostředku jen tehdy, účastnil-li se písemně nebo ústně části řízení před Soudním dvorem. Pokud se řízení účastní, může Soudní dvůr rozhodnout, že tento účastník řízení nese vlastní náklady řízení.

179 Vzhledem k tomu, že se společnost Pirelli účastnila řízení před Soudním dvorem, je důvodné za okolností projednávaného případu rozhodnout, že ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnosti Prysmian SpA a Prysmian Cavi e Sistemi Srl ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

3) Společnost Pirelli & C. SpA ponese vlastní náklady řízení.

Podpisy.